

BOJTÁR ENDRE

Kultúrkinés

a hetvenéves Szörényi Lászlónak

A csapatok már a volt India észak-keleti csücskében jártak, s megállíthatatlanul nyomultak előre tovább, nyugatnak. Vagy keletnek? Már senki nem tudta, de mindegy is volt.

Ekkor történt, hogy a felderítő repülők települést jeleztek: az égisz érő hegyek fennsíkján, a mintegy kétezer lakosú, nyomorult körülmények között élő faluban, ékíráshoz hasonló írást használnak, és ismeretlen nyelven beszélnek.

Magnetofonokkal, fényképezőgépekkel felszerelt régészek, nyelvészek és etnográfusok szállták meg a fennsíkot. Beszédmintát vettek, fényképeztek, mértek, jegyeztek, majd számítógépek segítségével két hét alatt kiderítették, hogy a hegyi lakók a hettita B-hez tartozó nyelvet beszélik, s a hajdani hettita birodalom egyik elvándorolt csoportjának csodásan fennmaradt utódjai. A leleteket elhelyezték a Központi Múzeumban.

A két hét elteltével a hatvan éven aluli férfiakat és nőket – a törvényeknek megfelelően – besorozták a hadseregbe, az öregeket szociális otthonba helyezték, a gyerekeket, az újságcikkek nyomán, tízezer számra jelentkező családokhoz adták. A néptelen falut ezután gondosan egyenlővé tették a földdel, a fennsík felvette a „Hettita Autonóm Terület” nevet, s a hadsereg zavartalanul folytatta az előrenyomulást.